

[Wihjelm]

cherne rundt om i huset, folk, vi aldrig har set i energipolitisk udvalg, kom ind dér og gav en bemyndigelse, som de ikke havde været med til at diskutere, som de ikke kendte modargumenterne imod. Det er ikke loyalitet, det er kadaverdisciplin, når den er allerst.

Der er mange mennesker her i samfundet, der har meget lidt at sige om deres egen situation eller om de politiske forhold, men der er heldigvis få, der er så totalt magtesløse og så totalt umyndiggjort som stemmekvæget i de to regeringspartiers folketingsgrupper.

Den anden og vigtigere ting, jeg gerne vil kommentere, er hr. Ellemann-Jensens angreb på dyrtidsreguleringen. Han brugte jo det meste af sit indlæg til at komme med traverne én gang til, og jeg tager det op, fordi det næppe er sidste gang, vi hører det – når oliepriserne har fået en tur til, så kommer den igen – og derfor er der grund til at få en lidt mere seriøs diskussion end den, hr. Ellemann-Jensen lagde op til.

Hvad er det, han siger? Prisstigninger, der kommer til os udefra, bør ikke udløse automatiske lønforhøjelser. Det lyder tilsyneladende logisk og besnærende, men det er ikke desto mindre et dobbelt pristalsfusk, han dermed lægger op til. Hvorfor det? Fordi oliepriserne i mange, mange år har bidraget til at forhindre lønarbejderne i at få dyrtidsportioner. I mange, mange år, selv perioden hen over 1973-stigningerne, har oliepriserens indregning i pristallet bidraget til at forhindre, at der blev udløst dyrtidsportioner. Selv i perioden 1974–1978 har oliepriserne trukket reguleringspristallet nedad. Det er den ene grund til, at det er fusk at komme nu at kræve dem hevet ud, når de for første gang skulle bidrage til at udløse portioner, mens man i hele den foregående periode har accepteret, at de blev indregnet, fordi den fordel, der lå i det, alene tilfaldt arbejdsgiverne.

Den anden grund til, at det er fusk, er, at hr. Ellemann-Jensen og venstre kun snakker oliepriser. Ja men der kommer mange ting til os udefra. Hele importens prisberegning kommer til os udefra og går ind i dyrtidsreguleringen, men så at sige alle de andre ting i denne beregning trækker nedad. Hvad kommer så hr. Ellemann-Jensen og foreslår og kræver? At lige præcis oliepriserne skal holdes udenfor, men ikke importvarer i almindelighed. Altså alle de ting fra importen,

der bidrager til at forhindre lønarbejderne i at få pristalsregulering og få dyrtidsportioner, skal stadig væk regnes med, skal stadig væk benyttes som en fordel for arbejdsgiverne, men den eneste ene ting, som for første gang i 25 år bidrager til måske at kunne udløse en dyrtidsportion, skal lige præcis pilles ud. Det er ren og skær fusk.

Den debat har vi søgt at lægge op til, i samme øjeblik venstre kom med det krav i begyndelsen af juni. Det er 3 uger siden, vi stillede økonomiministeren nogle spørgsmål i PØ-udvalget for at få at vide, hvordan disse ting faktisk har virket de sidste 25 år. Vi har ikke fået svarene, og jeg kan godt forstå, man ikke ønsker at lægge dem frem, så længe man ikke er sikker på, man kan holde venstre stangen, og det er man stadig væk ikke sikker på. Men jeg kan godt give svarene på det.

Oliepriserne har i de sidste 25 år bidraget til at forhindre udløsning af dyrtidsportioner, og nu vil man så have dem hevet ud, fordi de for første gang kunne bidrage til det modsatte. Alle de andre importvarer har på grund af de forbedrede bytteforhold i almindelighed også hidtil bidraget til at holde dyrtidsportionsantallet nede. Derfor, skal der overhovedet diskuteres seriøst om det her, som jo ikke er et teknisk eller sagligt spørgsmål, men en rent politisk manipulation, hr. Ellemann-Jensen lægger op til, går jeg ud fra, at denne argumentation også skal ud, og at arbejdspladserne som de sidste må være med til at forhindre denne ødelæggelse af dyrtidsreguleringen, som venstre stadig væk presser på for at få igennem.

Alfred Hansen (DR):

Jeg har, lige fra regeringen bebudede forslaget om den billøse dag, bebrejdet regeringen denne tanke og i trafikudvalget, hvor vi havde samråd, opfordret trafikministeren til at arbejde for, at den blev taget af bordet. Når jeg har bebrejdet, at regeringen overhovedet kunne få den tanke, må jeg vel nok i anstændighedens navn også give en kompliment til regeringen, at den netop traf denne rigtige beslutning, inden det var for sent. Jeg bad ved anden behandling af disse lovforslag om, at regeringen over for befolkningen klar gjorde, om der var hold i rygterne om, at de